

Учението, мили сестри, учението е само едничкото наше спасение.

Нито гъркинята, нито влашкинята, нито сръбкинята може да се сравни съ българката (дума вестникъ „Право“), но само това, че е твърде млада въ просвъщението.

Да, млада е, наистина, млада е и твърде млада е! Годинка биле нѣма отъ какъ хвана да се учи да престѣпва.

Престѣпиха вече Ломченки, Тулченки, Захренки, Казанлъченки и пр.

Престѣпватъ днесъ и Търновченки. Дано само Богъ помогне да имаме отъ всичко най много съгласие.

И дано Богъ вдъхнеше въ сърдцето на всѣка българка доброволно да напише името си въ тази паметна книга, която до нѣкога ще остане като паметникъ да видятъ внуцитѣ ви, какъ сж се трудили майкитѣ имъ за тѣхното просвъщение *) 1).

А на третото събрание на търновкитѣ, станало на 19 октомврий 1869 год., когато и станало приемането устава на Женската община, Гжа Евг. х. Д. Кисимова е произнесла следната речъ :

Почитаемо събрание,

Мили мои еднородки,

Надѣвамъ ся синца да сми разумѣли цельта на третото вече наше събрание.

Надѣвамъ ся още че сяка отъ насъ е вече добре разумѣла и е убѣдена въ съвѣстѣтъ си, че е добра наистинѣ, захванатата отъ насъ работа.

При сичко що ся чуватъ гласове неблагопріятни да казуватъ: туй не е ваша работа, то оставете ся, зеръ нѣй като не бѣхме учены, чева неможихми да живѣйми толкози години? . . . Азъ имамъ пълно увѣреніе, че тѣзи черны гласове не ще бждатъ послушани отъ никоя между събранитѣ тука; защото малко много всѣка добръ познава, че както всичко въ свѣтътъ подлежи на измѣненіе, така и чловѣцитѣ трѣбва да се съобразяватъ споредъ обстоятелствата. Живели са думамъ нашитѣ стары може бы честиты и безъ учение. Нъ врѣмето и годиниѣтъ тогѣва тѣй имъ сж помагали!

Нъ, сега, мили мои сестри! не ще да можемъ да живеймы честито безъ учението, а толкозъ повече и за напредъ; за това споредъ врѣмето и обстоятелствата, трѣбва да са съобразявами и нѣй.

*) Кондиката, въ която сж записвали подаренитѣ суми, и днесъ се пази въ Женското дружество „Радост“.

1) Изъ исторіята на Ст. Андреевъ.